

For så vidt angår spørgsmålet, om der foreligger en restriktion for de frie varebevægelser, begrænser den omhandlede bestemmelse i praksis importen af køretøjer, der allerede er indregistreret i andre medlemsstater, i væsentligt højere grad end den begrænser erhvervelsen af køretøjer, der er indregistreret i Spanien. Eftersom køretøjer, der er indregistreret i andre medlemsstater, allerede opfylder de europæiske og/eller nationale tekniske krav med henblik på anvendelse i oprindelsesmedlemsstaten, tilsidesætter bestemmelsen desuden princippet om gensidig anerkendelse, idet et køretøj, der kan anvendes i en anden medlemsstat, ligeledes skal anvendes i Spanien. Foranstaltningen udgør endvidere en begrænsning for anvendelse, der ligner de begrænsninger, som Den Europæiske Unions Domstol behandlede i dom af 10. februar 2009, Kommissionen mod Italien (sag C-110/05, Sml. I, s. 519), og af 4. juni 2009, Mickelsson og Roos (sag C-142/05, Sml. I, s. 4273).

Hvad angår de begrundelser, som Kongeriget Spanien har fremført, dvs. trafikikkerhed og miljøbeskyttelse, er det Kommissionens opfattelse, at den omtvistede bestemmelse ikke står i et rimeligt forhold til de formål, der forfølges, og at den ikke bidrager til formålenes virkeliggørelse på en sammenhængende og systematisk måde.

Den omstændighed, at et køretøj er blevet indregistreret for første gang for mere end fem måneder siden, betyder ikke, at køretøjet ikke er teknisk egnet til at kunne anvendes til erhvervsvirksomhed, og siger intet om køretøjets anvendelsesbetydning for miljøet. Et syn af køretøjet ville derimod, i det mindste til en vis grad, gøre det muligt at fastlægge dets tekniske stand og ville udgøre en mindre indgribende foranstaltning. En undersøgelse af køretøjets tekniske egenskaber, eventuelt suppleret med et syn, ville endvidere gøre det muligt at vurdere, i hvilken grad køretøjet forurener.

Det er derudover svært forståeligt, at Kongeriget Spanien har fastsat en aldersbegrænsning på fem måneder for det første køretøj, men tillader, at andre køretøjer føjes til vognparken uden den mindste begrænsning, så længe vognparkens gennemsnitlige alder ikke overstiger seks år.

Appel iværksat den 28. september 2012 af Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl, i likvidation til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2012 i sag T-264/00, Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl, in liquidazione mod Europa-Kommissionen

(Sag C-436/12 P)

(2012/C 379/27)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl, i likvidation (ved avvocati A. Vianello, A. Bortoluzzi og A. Vegliani)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Den Italienske Republik

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Kendelsen afsagt den 12. juli 2012 i sag T-264/00, Compagnia Generale delle Acque SpA og Den Italienske Republik mod Europa-Kommissionen, hvorved Retten frifandt Kommissionen i en sag, som Veolia havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/394/EF af 25. november 1999 om fritagelse for og nedsættelse af sociale bidrag i Venedig og Chioggia i henhold til lov nr. 30/1997 og nr. 206/1995, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retlig fejl i forbindelse med anvendelsen af de principper, som Domstolen fastsatte i dommen i sagen Comitato Venezia vuole vivere vedrørende fordelingen af bevisbyrden, hvad angår betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF; utilstrækkelig, fejlbehæftet og under alle omstændigheder selvmodsigende begrundelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht München (Tyskland) den 2. oktober 2012 — Irmengard Weber mod Mechthilde Weber

(Sag C-438/12)

(2012/C 379/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Irmengard Weber

Sagsøgt: Mechthilde Weber

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Omfatter anvendelsesområdet for artikel 27 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ⁽¹⁾ også tilfælde, hvor to parter i én retssag optræder som sagsøgte, idet tredjemand har anlagt sag mod begge parter, og i en anden retssag optræder som sagsøger og sagsøgt? Er der i et sådant tilfælde tale om en sag »mellem de samme parter«, eller skal de forskellige påstande, som sagsøgeren i den ene sag har nedlagt over for de to sagsøgte, prøves særskilt, således at det ikke kan lægges til grund, at der er tale om en sag »mellem de samme parter«?